ମୋତିଲାଲ ଦୌଲତାରାମ ବୋରା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ବନାମ

ତାଙ୍କ ଆଇନଗତ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମୁରଲୀଧର ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଭୂତାବେ (ପୂର୍ବରୁ ମୃତ) ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଏପ୍ରିଲ 16,1996

[କେ. ରାମସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ଏସ୍. ପି. ଭରୁଚା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଦେୱାନୀ କାର୍ଯ୍ୟବିଧି ସଂହିତା, 1908:

ଧାରା 100 -ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ଅପିଲେଟ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ତଥ୍ୟର ସମକାଳୀନ ଫଳାଫଳ -ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ହସ୍ତକ୍ଷେପ - ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା, ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ନୁହେଁ- ନିମ୍ନସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଳୟଗୁଡ଼ିକ ଦସ୍ତାବିଜଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇନାହାନ୍ତି ବୋଲି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଅଯଥାର୍ଥ ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 858 (N)/1979 ।

ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 698/1965 ରେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 10.4.74 ର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ପି. ଏଚ. ପାରେଖ ଏବଂ ଇ. ଆର. କୁମାର ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଇ. ସି. ଅଗ୍ରୱାଲା ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା :

ଏହି ମାମଲାରେ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି : S.A. ସଂଖ୍ୟା 698/1965 ରେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ନଥିଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ତଥ୍ୟର ସମକାଳୀନ ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ 1974 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 8/10 ରେ ଏହାର ରାୟରେ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ହେବ କି? ସ୍ୱୀକୃତ ସ୍ଥିତି ହେଉଛି ଯେ ଉଭୟ ଅପିଲକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ନାସିକ ସହରର ପଞ୍ଚାବତୀ ଅଞ୍ଚଳରେ 'ପେଥ୍' ରାସ୍ତା ନିକଟରେ ଅବସ୍ଥିତ ସର୍ଭେ

ସଂଖ୍ୟା 108/1/1,109/1-A ଏବଂ 109/2-A ଥିବା ମୂଳ ମାଲିକଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିରୁ କିଣିଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବ୍ୟବହାରରୁ ନିଷେଧ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ମକଦ୍ଦମା, ଯାହା ବାସ୍ତବରେ ବିବାଦରେ ନାହିଁ, ବାଦୀଙ୍କ ଦାବି ହେଉଛି ଯେ ଏକ ସାଧାରଣ ରାସ୍ତା ଯାହା ବିଦ୍ୟମାନ ଥିଲା । ଏହା 30 ଫୁଟ ଓସାର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟାପ୍ତ କି, ତାହା ହେଉଛି ପ୍ରଶ୍ନ । ଉଭୟ ବାଦୀ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ରାସ୍ତାର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ତଥା ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଥିବା କୂଅକୁ ଆତଯାତ ମଧ୍ୟ ବିବାଦରେ ନାହିଁ । ବିଚାର ସମୟରେ ବିବାଦର ଏକମାତ୍ର କ୍ଷେତ୍ର ଥିଲା ରାସ୍ତାର ଓସାର । ଅପିଲକାରୀ-ବାଦୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରସ୍ଥ 30 ଫୁଟ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା-ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ, ଜବରଦଖଲକୁ ବାଦ ଦେବା ପରେ, ପ୍ରସ୍ଥ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନରେ 10-15 ଫୁଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଟିରେ 20-22 ଫୁଟ ମଧ୍ୟରେ ରହିବ । ବିଚାରକାଳୀନ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣର ବିସ୍ତୃତ ବିଚାର କରିବା ପରେ, ଏହା କାଗଜ ପୁସ୍ତକର ପୃଷ୍ଠା 58-59 ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିଲା :

> " ଯୋଜନା Ext. 42 ଚିଠି A.B.E.F ଦ୍ୱାରା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମା ରାସ୍ତା ସମଗ୍ର 30 'ର ସମାନ ପ୍ରସ୍ଥର, ଏତଦ୍ୱାରା ବାଦୀ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ସମସ୍ତଙ୍କ ମାଲିକାନା ଏବଂ ଉପଭୋକ୍ତାଙ୍କର ବୋଲି ଘୋଷଣା କରାଯାଇଛି । ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ଏହା ଦ୍ୱାରା ବାଦୀଙ୍କ ଅଧିକାର ଏବଂ ଉପଭୋଗକୁ କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ସମାନ ରାସ୍ତାରେ ବାଧା ଦେବାରୁ ନିରନ୍ତର ନିଷିଦ୍ଧ ହୋଇଛନ୍ତି ।
>
> ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ଙ୍କୁ ଏହିଠାରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ସେ ଏହି ରାସ୍ତାରେ କରିଥିବା ଜବରଦଖଲକୁ ହଟାଇବେ ଯେପରି ଲାଲ ରଙ୍ଗର Ext. 42 ରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଏବଂ ତାଙ୍କର ଜମିକୁ ପଛକୁ ଘୁଞ୍ଚାଇବେ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ଜମିର ଦକ୍ଷିଣ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ସମାନ 30' ପ୍ରସ୍ଥର ସମାନ ରାସ୍ତା ଛାଡିପାରିବେ । ପ୍ରତିବାଦୀ 2 ଏବଂ 3 ଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ସେମାନେ ଏହି ରାସ୍ତାରେ କରିଥିବା ଜବରଦଖଲକୁ ହଟାଇବେ ଯେପରିକି ଲାଲ ରଙ୍ଗରେ Ext. 42 ରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଜମିର ଦକ୍ଷିଣ ପାର୍ଶ୍ୱରେ 30' ପ୍ରସ୍ଥର ସମାନ ରାସ୍ତା ଛାଡିବା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାଙ୍ଗଣକୁ ପଛକୁ ଘୁଞ୍ଚାଇବେ ।ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କୁ ପନ୍ଦର ଦିନ ମଧ୍ୟରେ ଏହା କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି । ସେମାନଙ୍କର ବିଫଳତା ଉପରେ ବାଦୀମାନେ ଅଦାଲତ ମାଧ୍ୟମରେ ସେହି ଜବରଦଖଲ ଅପସାରଣ କରିବାକୁ ମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି ।

ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତ ଦସ୍ତାବିଜ ଏବଂ ମୌଖିକ ପ୍ରମାଣକୁ ସମାନ ଭାବରେ ବ୍ୟାପକ ଭାବରେ ବିଚାର କରିଥିଲେ ଏବଂ ପୃଷ୍ଠା 79-80 ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିଥିଲେ :

" ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ସମସ୍ତ ମୌଖିକ ପ୍ରମାଣକୁ ଯତ୍ନର ସହ ବିଚାର କରାଯାଇଛି । ସେ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି ଯେ ବାଦୀଙ୍କ ବିବୃତ୍ତି ରାସ୍ତାର ପରିସ୍ଥିତି ଏବଂ ଏହାର ପ୍ରସ୍ଥ ବିଷୟରେ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ବିବୃତ୍ତିକୁ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିଛନ୍ତି ଯେ ରାସ୍ତା ଦକ୍ଷିଣ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ଥିଲା ଏବଂ ବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ଜବରଦଖଲ କରାଯାଇଛି । ତେବେ ସେ ଦକ୍ଷିଣ ଭାଗରେ ଅବସ୍ଥିତ କୂଅରୁ ପାଣି ନେବା ପାଇଁ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିଛନ୍ତି । ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ଉପସଂହାର ଦସ୍ତାବିଜ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିଗତ ପ୍ରମାଣ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ଯାହା ଉପରେ ମୁଁ ପୂର୍ବରୁ ଏକ ବିସ୍ତୃତ ସନ୍ଦର୍ଭ ଦେଇଛି । ନଥିରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ପ୍ରମାଣକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ, ଏହା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ବାଦୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ଘୋଷଣା, ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶ ଏବଂ ସ୍ଥାୟୀ ନିଷିଦ୍ଧାଦେଶର ପ୍ରତିକାର ପାଇବାକୁ ହକଦାର ନୁହଁନ୍ତି । ମୁଁ ଭାବୁଛି ଯେ ସେମାନେ ଏହି ପ୍ରତିକାର ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଏବଂ ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରସଙ୍ଗ 7 ରେ ପାଉଛି ।"

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମାମଲା ଆରମ୍ଭ କରିବା ସମୟରେ, ଜମି *ଚିହ୍ନଟ କରିବା ଏକ* କଷ୍ଟକର ପରିସ୍ଥିତି ବୋଲି ମତ ଦେଇଛନ୍ତି । ସେହି କଠିନ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲରେ ପ୍ରମାଣର ତର୍ଜମା ଦ୍ୱାରା ସମାଧାନ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା 1974 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 10 ରେ ଜଣେ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତି ପାଇଁ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀକାଳୀନ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ଜଣେ ବିଦ୍ୱାନ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶ ଏବଂ ଏହାର ସମର୍ଥନରେ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ବିବରଣୀ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ, ଦ୍ୱିତୀୟ ଅପିଲର ରାୟରେ ଆୟୁକ୍ତ ବିବରଣୀର ଭିତ୍ତିପ୍ରସ୍ତର ଗଠନ କରିଥିଲା । ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି : କେବଳ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ବିବରଣୀ ଆଧାରରେ ତଥ୍ୟର ସମକାଳୀନ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଓଲଟା କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଥିଲେ କି? ଯେତେବେଳେ ଏହି ମାମଲା 1995 ମସିହା ଡିସେମ୍ବର 13 ରେ ଶୁଣାଣି ପାଇଁ ଶେଷ ଥର ପାଇଁ ଆସିଥିଲା, ଆମେ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରିଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲୁ ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଆପତ୍ତି ଆୟୋଗର ମୂଳ ବିବରଣୀ ପ୍ରାପ୍ତ କରନ୍ତୁ । ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚିଠି ପଠାଯାଇଛି ଯେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି । ଫଳସ୍ୱରୂପ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନଥିଭୁକ୍ତ

କରାଯାଇଥିବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ଉପଯୋଗ ଆମ ପାଖରେ ନାହିଁ, ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସେ ରାସ୍ତାର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ପି. ଏଚ. ପାରେଖ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନଥିଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ସମକାଳୀନ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ମାମଲାରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବା ପାଇଁ ତଥ୍ୟଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଛି, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହାକୁ ବିପରୀତ କରିଦେଇଥାନ୍ତେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିଜସ୍ୱ ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ପ୍ରମାଣର ପୁନଃମୂଲ୍ୟାୟନ ଆରମ୍ଭ କରିନଥାନ୍ତେ । ଯୁକ୍ତିରେ ଆମେ ଦୃଢତା ପାଉଛୁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହା କହିବା ଠିକ୍ ନଥିଲା ଯେ ଦସ୍ତାବିଜ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଉଭୟ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ବିଚାର କରାଯାଇ ନାହିଁ ଏବଂ ପ୍ରମାଣର ବିଚାର ଉପରେ ଯେଉଁ ପ୍ରଭାବ ପହଞ୍ଚି ପାରିବ ତାହା ବିଧିଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ନୁହେଁ । ବାସ୍ତବରେ, ବିଚାରକାଳୀନ ଅଦାଲତ ଏବଂ ଅପିଲ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମସ୍ତ ଦସ୍ତାବିଜ ତଥା ମୌଖିକ ପ୍ରମାଣକୁ ବ୍ୟାପକ ଭାବରେ ବିଚାର କରିଛନ୍ତି ଯାହା ଆଧାରରେ ସେମାନେ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଛନ୍ତି ଯେ ରାସ୍ତା ବିଦ୍ୟମାନ ଥିଲା, ଯେପରି ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ । ତେଣୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଯୁକ୍ତି ଯେ ନିମ୍ନସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉକ୍ତ ଦସ୍ତାବିଜଗୁଡ଼ିକୁ ବିଚାର କରିନଥିଲେ ତାହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅଯଥାର୍ଥ ଅଟେ ।

ତେବେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି - ଜଣେ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତି ଦେବା ଏବଂ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ବିବରଣୀ ଆଧାରରେ ତଥ୍ୟର ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଓଲଟା କରିବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ହେବ କି? ଏହା ସ୍ୱୀକାରଯୋଗ୍ୟ ଯେ ବିଚାରକାଳୀନ ଅଦାଲତରେ, ବାସ୍ତବରେ, ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ନିଯୁକ୍ତି ପାଇଁ ଏକ ଆବେଦନ କରାଯାଇଥିଲା । ଆୟୁକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ପରିଦର୍ଶନ କରିଥିଲେ, ସ୍ଥାନ ଚିହ୍ନଟ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯୋଜନା ସହିତ ତାଙ୍କର ବିବରଣୀ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଏହି ବିବରଣୀକୁ ଉଭୟ ପକ୍ଷ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ ଏହା ଖାରଜ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ବିବରଣୀକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବା ପରେ, ଜମି ଚିହ୍ନଟକରଣ କରିବା ଏବଂ ପରେ ରାସ୍ତାର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ବିଷୟରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ପୁନର୍ବାର ଜଣେ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତ କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଠିକ୍ ନଥିଲେ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ହାଜର ହୋଇଥିବା ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ଇ. ସି. ଅଗ୍ରୱାଲା ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି ଯେ ନିଯୁକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ସାଧନ ଆଧାରରେ, ଅପିଲକାରୀମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କିଣାଯାଇଥିବା ଜମିଠାରୁ ଅଧିକ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ଫଳସ୍ୱରୂପ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ସେମାନେ କେତେ ପରିମାଣର ଜମି କିଣିଥିଲେ ସେ ବିଷୟରେ

ଅବଗତ କରାଯାଉନି । ସେ ଯୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ଯେ ଅପିଲକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଜଣେ ମୂଳ ମାଲିକଙ୍କଠାରୁ ସମାନ ଅଂଶରେ ସମ୍ପତ୍ତି କିଣିଥିଲେ । ରାସ୍ତାର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ହେତୁ, ଅପିଲକାରୀମାନେ ପ୍ରକୃତରେ କ୍ରୟ କରିଥିବା ଠାରୁ ବହୁତ ଅଧିକ ଲାଭ ପାଇବେ । ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ, ତାହା ଲିଖିତ ବିବୃତିରେ ନିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରତିରକ୍ଷା ନଥିଲା କିମ୍ବା କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିନଥିଲା । ଆମେ ଦେଖୁଛୁ ଯେ ଏହି ସପକ୍ଷରେ କୌଣସି ତର୍କ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ କିମ୍ବା ନିମ୍ନ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ସମ୍ବୋଧିତ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ସେହି ପରିସ୍ଥିତିରେ, ଯେହେତୁ ପକ୍ଷମାନେ ରାସ୍ତାର ଓସାର ଏବଂ ଏହାର ସୀମା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବିଚାର କରିଛନ୍ତି, ନିମ୍ନ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ନଥିଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ତଥ୍ୟର ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ବାଧା ଦେବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଠିକ୍ ନଥିଲେ ।

ତଦନୁସାରେ ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରିକୁ ବାତିଲ କରି ଦିଆଯାଏ ଏବଂ ନିମ୍ନସ୍ଥ ନ୍ୟାୟାଳୟଗୁଡ଼ିକର ରାୟ ନିଶ୍ଚିତ କରାଗଲା । କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ବିନା ।

ଜି. ଏନ୍.

ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :
କ୍ରିଷ୍ଣା ଦାଶ
ଅନୁବାଦିକା
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।